

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **P. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Michal Kozieł, Ph.D., sídlem 735 13
Orlová - Lutyně, Masarykova třída 1325

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlím 128 01 Praha 2, Na poříčním právu 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024 č. j. MPSV-2023/268756-421/1, ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024 č. j. MPSV-2023/268756-421/1 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 21 096 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 30. 11. 2023, kterým byl žalobce podle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem proporcionality. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek č. j. 7 Ads 268/2015-30, z něhož citoval a uvedl, že správní orgány postupovaly nepřiměřeně, nezohlednily jeho omluvu a vysvětlení, že se jednalo o omyl. Za jedno drobné pochybení, navíc odůvodněné relevantní omluvou včas sdělenou úřadu práce, jej sankcionovaly nejprísnějším trestem, tedy vyškrtnutím ze seznamu uchazečů o zaměstnání. Žalobce poukázal na to, že dne 22. 11. 2023 se dozvěděl od svého lékaře, že jej pravděpodobně bude čekat dne 4. 12. 2023 lékařský zákrok spojený s hospitalizací na 2 – 4 dny. V domnění, že se má další schůzka na úřadu práce konat 6. 12. 2023, tedy v době, kdy měl být hospitalizován, ihned kontaktoval úřad práce za účelem sdělení omluvy z této schůzky a dohodnutí nového termínu, avšak v rámci telefonického hovoru mu bylo sděleno, že se bez vážného důvodu nedostavil na jednání dne 6. 11. 2023, a proto s ním bylo zahájeno řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Ihned sdělil odpovědným úředním osobám důvody své absence na jednání dne 6. 11. 2023 a za svou nepřítomnost se omluvil. Zároveň se hned tentýž den dostavil na úřad práce s cílem zjednat nápravu a dohodnout se na dalším termínu. Nicméně úřední osoby konstatovaly, že porušil podmínky vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, neboť se bez vážného důvodu nedostavil na termín jednání, ačkoliv o něm byl vyrozuměn a bylo s ním již zahájeno řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, a tudíž bude vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce zdůraznil, že nikdy nepopíral, že se měl jednání dne 6. 11. 2023 zúčastnit, opakovaně však sděloval jak úřadu práce, tak následně žalovanému, že jednal v omylu. Byl totiž přesvědčen, že se má toto jednání uskutečnit o měsíc později. Správní orgány však na tyto omluvy nebraly zřetel. Z jejich strany se jedná o nepřiměřený postup vůči jeho osobě. Poukázal na to, že smyslem činnosti úřadu práce je především zprostředkování zaměstnání a k tomuto účelu by měla vést jeho veškerá činnost. Za drobné pochybení však byl potrestán nepřiměřenou sankcí v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce dále uvedl, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro něho mělo zásadní dopady. Vyřazením přestal splňovat podmínky pro přiznání hornické renty. Jelikož žalovaný v rámci jemu zákonem svěřených oprávnění nezjednal nápravu nezákonného postupu správního orgánu I. stupně, byl nucen narychlo si sehnat práci, která však neodpovídala jeho zdravotnímu stavu. V opačném případě by přišel o přiznanou rentu. Pokud by takto nepostupoval, zůstal by zcela bez prostředků na obživu.
3. Žalobce dále namítal, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal dne 11. 12. 2023. Žalovaný o něm rozhodl 28. 3. 2024. Žalovaný tedy vydal rozhodnutí o odvolání po 108 dnech od podání odvolání. Postup žalovaného byl v rozporu s § 90 odst. 6, § 71 odst. 1, 2, 3 správního řádu. Zatímco zmeškání jednoho termínu jednání za několik let bylo posuzováno správními orgány sankcí nejprísnější, tedy vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání, porušení zákona ze strany žalovaného spočívající ve vydání rozhodnutí o odvolání téměř 2 měsíce po zákonné 30denní lhůtě, je bez jakýchkoli následků.
4. Žalobce uzavřel, že postup správních orgánů byl v rozporu s cílem a účelem právní úpravy zaměstnanosti, nepřiměřený, správní orgány nezohlednily, jaké právní důsledky v oblasti naplnění ústavního práva na práci takového vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bude pro něho mít. Namísto toho, aby akceptovaly jeho omluvu ze stanoveného termínu jednání, jelikož se jednalo podle judikatury Nejvyššího správního soudu o jiný vážný důvod hodný zvláštního zřetele, jej vyřadily z důvodu jediné absence na jednání úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání.

5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval. Žalovaný uznal, že skutečně došlo k pochybení, neboť rozhodnutí o odvolání nebylo vydáno v zákonem stanovených lhůtách. Nicméně toto pochybení nezakládá nezákonnost daného rozhodnutí. Skutečnost, že pro žalobce setrvání v evidenci uchazečů o zaměstnání je existenčně důležité, protože přestal splňovat podmínky pro přiznání hornické renty, na které je finančně závislý, a proto si musel najít zaměstnání, aby ji mohl nadále pobírat, nemohou mít vliv na jiné posouzení dané věci, jelikož namítaná situace není zákonem o zaměstnanosti předjímána jako okolnost, která by jakýmkoli způsobem mohla ovlivňovat rozhodování správního orgánu o vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. K argumentaci žalobce v této souvislosti poznamenal, že pokud by jeho nové zaměstnání nebylo ze zdravotních důvodů pro něho vhodné, nemohl by být lékařem při vstupní lékařské prohlídce k jeho výkonu schválen. Žalovaný dále uvedl, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje přihlížet k dřívějšímu průběhu spolupráce uchazeče o zaměstnání s úřadem práce a nevyžaduje pro naplnění skutkové podstaty maření součinnosti s úřadem práce úmysl, ale sankcionuje i jednání nedbalostní, o které se v tomto případě patrně jednalo.
6. V replice k vyjádření žalovaného se žalobce ohradil proti tvrzení žalovaného, že se v jeho případě nejednalo o první porušení povinností uchazeče o zaměstnání a že těchto porušení bylo vícero. Zdůraznil, že po celou dobu, kdy byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, řádně plnil své povinnosti, vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání nebyl. Ani ze spisového materiálu nikde nevyplývá, že by tomu mělo být jinak. Žalovaný cíleně uvádí nesprávné informace, aby jej ukázal v negativním světle. K tomu žalobce v replice podrobně popsal a vysvětlil okolnosti, které předcházely skutečnosti, že byl zaevidován jako uchazeč o zaměstnání ke dni 26. 1. 2005 a detailně se také vyjádřil k tvrzení žalovaného o nesplnění oznamovací povinnosti v roce 2021 a v roce 2022. Uvedl, že v žádném případě není pouze pasivním uchazečem o zaměstnání, práci si aktivně vyhledává sám i mimo dohodnutý postup s úřadem práce. Pokud by úřad práce s jeho přístupem k vyhledávání možných zaměstnání nesouhlasil nebo by se mu zdál pasivní, ledabylý, účelový apod., pak zcela jistě úřad práce disponuje nástroji, kterými by mu dal tento nesouhlas najevo. Nic takového se však v minulosti nestalo. Žalovaný pouze účelově odvádí pozornost od merita věci, kterým je skutečnost, že správní orgány postupovaly nepřiměřeně, a tudíž v rozporu se zákonem a ustálenou rozhodovací praxí správních soudů a vyřadily jej z evidence uchazečů o zaměstnání.
7. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
8. Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně zákonnosti správního řízení, které předcházelo jeho vydání, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 1. 2005 žalobce požádal o zprostředkování zaměstnání a byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Ze záznamu z jednání s uchazečem o zaměstnání sepsaném na Úřadu práce České republiky, Krajské pobočce v Ostravě, kontaktním pracovišti Rýmařov dne 6. 9. 2023, který je podepsán žalobcem, plyne, že byl další termín jednání na úřadu práce za účelem zprostředkování zaměstnání stanoven na den 6. 11. 2023 v 8:00 hodin. V tomto stanoveném termínu se žalobce na úřad

práce nedostavil. Součástí správního spisu je listina – záznam do spisu ze dne 22. 11. 2023 sepsaný paní E. O. z oddělení zprostředkování, evidence a podpor v nezaměstnanosti Úřadu práce České republiky, kontaktního pracoviště Rýmařov, v němž se konstatuje, že žalobce 22. 11. 2023 telefonicky kontaktoval úřad práce, jelikož zjistil, že docházkové kartičce přehlédl stanovený termín na úřad práce 6. 11. 2023 v 8:00 hodin. Měl za to, že stanovený termín má až dne 6. 12. 2023. Bylo mu sděleno, že dne 20. 11. 2023 mu bylo na adresu bydliště zasláno oznámení o zahájení správního řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu. Byl informován o tom, že má možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to osobně nebo písemně ve lhůtě do 5 kalendářních dnů ode dne převzetí oznámení o zahájení správního řízení. Dne 22. 11. 2023 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu, v němž se konstatuje, že žalobce se dne 6. 11. 2023 v 8:00 hodin bez vážných důvodů nedostavil ve stanoveném termínu na Úřad práce ČR, kontaktní pracoviště Rýmařov za účelem zprostředkování zaměstnání. Z protokolu o ústním jednání ze dne 22. 11. 2023 plyne, že se žalobce téhož dne dostavil na Úřadu práce České republiky, kontaktní pracoviště Rýmařov ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce se na úřad práce dostavil poté, co si dne 22. 11. 2023 převzal oznámení o zahájení správního řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. V protokole se konstatuje, že žalobce 22. 11. 2023 telefonicky kontaktoval úřad práce, jelikož zjistil, že v docházkové kartičce přehlédl stanovený termín, kdy se měl dostavit na úřad práce 6. 11. 2023 v 8:00 hodin. Měl za to, že stanovený termín má až dne 6. 12. 2023. Žalobce do protokolu sdělil, že termín 6. 11. 2023 v 8:00 hodin v docházkové kartičce přehlédl, měl za to, že stanovený termín má až dne 6. 12. 2023. Bylo mu sděleno, že docházková kartička má pouze informativní charakter a slouží uchazeči o zaměstnání pouze jako pomůcka, do které je možné zapisovat stanovené termíny. Pro uchazeče o zaměstnání je však závazný termín, který stvrdí svým podpisem na úřadu práce a je ponecháno na něm, zda si stanovený termín zaznamená a jakou formou tak činí. Termín 6. 11. 2023 v 8:00 hodin stvrdil svým podpisem v záznamu z jednání ze dne 6. 9. 2023, tudíž byl o termínu jednání prokazatelně informován. Žalobce byl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce protokol podepsal. Dne 30. 11. 2023 Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Ostravě, vydal rozhodnutí č. j. BRD-700/2023/SR, jímž žalobce podle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání s odůvodněním, že ve stanoveném termínu 6. 11. 2023 v 8:00 hodin se nedostavil na úřad práce a neprokázal vážný důvod nepřítomnosti ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Jelikož se bez vážných důvodů nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu, bylo jeho jednání posouzeno jako maření součinnosti s úřadem práce a rozhodnuto o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

10. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
11. Podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).
12. Podle ust. § 30 odst. 3 téhož zákona, vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2. Rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

vyřazení nelze vydat po uplynutí 5 let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání podle odstavce 1, nebo kdy nastala skutečnost, která je důvodem vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání podle odstavce 2.

13. Podle ust. § 31 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů (§ 5 písm. c).
14. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že k vyškrtnutí z evidence uchazečů o zaměstnání by mělo docházet pouze zřídka, a to tehdy, jsou-li zákonné podmínky k tomuto postupu splněny nade vší pochybnost (rozsudek č. j. 4 Ads 124/2013-82). V rozsudku č. j. 7 Ads 268/2015-30 Nejvyšší správní soud konstatoval, že nijak nezpochybňuje, že s vedením v evidenci uchazečů nejsou spojena pouze práva, ale i řada povinností, které jsou uchazeči o zaměstnání povinni plnit. Je třeba respektovat, že zařazení a vedení v evidenci uchazečů není pouze formální záležitostí, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a umožnit mu opětovně se zařadit do pracovního procesu na trhu práce. Snaha o získání zprostředkovaného zaměstnání tak vyjadřuje smysl a účel zákona o zaměstnanosti, neboť může vést k tomu, že uchazeč získá zaměstnání, a tím naplní účel, pro který je v evidenci úřadu veden. Jinými slovy, potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s úřadem práce, ochotu k této spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání, konec citace. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v rámci posuzování existence vážných důvodů ve smyslu § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti je nutno přihlédnout k tomu, zda bylo nesplnění povinnosti např. důsledkem lhostejnosti či naopak omluvitelného omylu. Také s ohledem na dalekosáhlé důsledky vyřazení z evidence uchazeče o zaměstnání, musí úřad práce hledat proporcionalitu mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu „vážný důvod“ a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ, konec citace. Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku č. j. 4 Ads 109/2013-28, ve kterém uvedl, že správní orgány by měly vždy citlivě posoudit situace, ke kterým v lidském životě běžně dochází a které znemožňují uchazečům o zaměstnání dostavit se včas na jednání k úřadu práce, přičemž mají zohlednit to, jestli se nejedná o účelové a úmyslné vyhýbání se povinností uchazeče o zaměstnání a zda se uchazeč aktivně snaží vzniklou situaci adekvátními prostředky řešit. Absolutní trvání správních orgánů na tom, že uchazeči musí být přítomni v daném termínu na úřadu práce, bez ohledu na okolnosti daného případu s argumentem, že řada věcí je „rozumně předvídatelná“, je zjevně přehnané a neadekvátní. Tím, že správní orgány přihlédnou k okolnostem a způsobu jednání uchazeče o zaměstnání, nezmírní dopady zákona o zaměstnanosti, jak nesprávně stěžovatel dovozuje, ale citlivě napomůže posoudit případ ve všech jeho souvislostech a rozhodnout spravedlivě tak, že vyřadí z evidence uchazečů o zaměstnání pouze ty, kteří maří součinnost úřadu práce bez vážných důvodů a kteří tak neplní své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti, konec citace.
15. V rozsudku č. j. 6 Ads 242/2017-26 Nejvyšší správní soud uvedl, že je zcela adekvátní přihlédnout ke konkrétním okolnostem, pro které se uchazeč na úřad práce nedostavil, tj. zda se v případě omylu na úřad práce dostavil v dobu, kdy se domníval, že se schůzka koná, a zda jeho jednáním nedošlo ke zmaření účelů vedení v evidenci – zprostředkování konkrétního zaměstnání.

16. Podle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti se za vážné důvody považují mimo jiné důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, např. etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.
17. V rozsudku č. j. 1 Ads 52/2021-31 Nejvyšší správní soud kromě jiného vyslovil nesouhlas s tvrzením Ministerstva práce a sociálních věcí, že pokud se uchazečka o zaměstnání dopustila jednání uvedeného v § 31 zákona o zaměstnanosti, nezbývalo úřadu práce, než ji vyřadit z evidence uchazečů o zaměstnání. Právní úprava sice výslovně neskytá prostor pro správní uvážení (tj. v případě zákonem stanovených podmínek úřad práce musí uchazeče o zaměstnání z evidence vyřadit), avšak pracuje s neurčitými právními pojmy, které umožňují zohlednit individuální okolnosti posuzovaného případu. V označené věci se Nejvyšší správní soud ztotožnil s hodnocením krajského soudu, že pochybení žalobkyně nedosahovalo intenzity maření součinnosti s úřadem práce, což představuje jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bodu 7. Konstatoval, že z obsahu správního spisu vše nasvědčuje tomu, že žalobkyně schůzku zmeškala v důsledku omylu, neboť si do diáře chybně poznačila datum schůzky. V pozdějším termínu se na úřad práce skutečně dostavila, situaci vysvětlila a následně i požádala o prominutí zmeškání schůzky. Nejvyšší správní soud přitom neshledává na závadu, že omluva zůstalo toliko v rovině tvrzení, jak namítalo Ministerstvo práce a sociálních věcí. Poznamenal, že s ohledem na charakter uváděných důvodů si lze ostatně jen stěží představit, jakým způsobem by je mohla žalobkyně doložit. Za takové situace by neměl stěžovatel – Ministerstvo práce a sociálních věcí a priori předpokládat nepoctivost žalobkyně, ale naopak by měl její tvrzení přijmout jako pravdivá, nenásvědčují-li jiné okolnosti tomu, že se účelově vyhýbá svým povinnostem, konec citace.
18. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu jsou aplikovatelné i v posuzované věci. Správní orgány vykládaly příslušná ustanovení zákona o zaměstnanosti v rozporu s jejich smyslem a účelem, jak akcentuje výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, jakož i se zásadami správního řízení. Vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání za situace, kdy bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že schůzku zmeškal v důsledku omylu a když to zjistil ihned nejprve telefonicky kontaktoval úřad práce a následně se na danou pobočku osobně dostavil a vysvětlil, že ve stanovený termín dne 6. 11. 2023 se nedostavil v důsledku omylu, neboť termín přehlédl a měl za to, že se má dostavit až dne 6. 12. 2023, tedy se snažil sám aktivně danou situaci řešit a osvědčil tedy vůli své povinnosti řádně plnit, představovalo vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání nepřiměřenou reakci na jeho lidsky zcela pochopitelný omyl. Z obsahu spisu neplyne, že by se nejednalo pouze o ojedinělé pochybení a že pro žalobce 6. 11. 2023 byla připravena nabídka zaměstnání, jejímž zmeškáním by účel vedení v evidenci skutečně zmařil. Vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání bylo za popsanych okolností výrazem přepjatého formalismu. Nedostatek intenzity porušení výše uvedené povinnosti žalobcem soud v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu považuje za jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Nesprávné posouzení této otázky žalovaným má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
19. Soud proto v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán výše uvedeným právním názorem soudu.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení částku 21 096 Kč.

Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za šest úkonů právní služby po 1 000 Kč, tj. 6 000 Kč (dle § 7, § 9 odst. 2, § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“ ve znění do 31. 12. 2024), a to za první poradu s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení, nahlížení do správního spisu u Úřadu práce Bruntál, pracoviště Rýmařov dne 15. 4. 2024, za další poradu s klientem přesahující jednu hodinu dne 19. 4. 2024, písemné podání ve věci samé - seps žaloby, další poradu s klientem přesahující jednu hodinu dne 22. 7. 2024, písemné podání ve věci samé – replika. Advokátovi dále náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon do 31. 12. 2024 (§ 13 odst. 4 AT), tj. 1 800 Kč.

21. Dále advokátovi náleží odměna za dva úkony právní služby, spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu dne 9. 4. 2025 a účasti na jednání před soudem dne 29. 4. 2025, přičemž odměna za jeden úkon činí 4 620 Kč, tj. 9 240 Kč (dle § 11 AT, ve znění od 1. 1. 2025, ve spojení s § 9 odst. 5 AT). Advokátovi dále náleží náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč za jeden úkon od 1. 1. 2025 (§ 13 odst. 4 AT dle znění od 1. 1. 2025), tj. 900 Kč.
22. Dále krajský soud zástupci přiznal náhradu za ztrátu času v souvislosti s cestou na nahlížení do správního spisu u Úřadu práce Bruntál, pracoviště Rýmařov dne 15. 4. 2024 (dle § 14 odst. 3 AT ve znění do 31. 12. 2024), a to v rozsahu celkem 8 půlhodin po 100 Kč, tj. 800 Kč a náhradu jízdného ve výši 1 811 Kč (za použití motorového vozidla zn. Ford Galaxy, r. z. X, při ujetí 220 km na trase Orlová-Lutyně – Rýmařov a zpět, při spotřebě paliva 6,8 l motorové nafty, ceně paliva dle vyhlášky č. 398/2023 Sb. 38,70 Kč/l a paušální náhradě 5,60 Kč/km).
23. Dále krajský soud zástupci přiznal náhradu za ztrátu času v souvislosti s cestou na jednání u Krajského soudu v Ostravě dne 29. 4. 2025 (dle § 14 odst. 3 AT ve znění od 1. 1. 2025), a to v rozsahu celkem 2 půlhodin po 150 Kč, tj. 300 Kč a náhradu jízdného ve výši 245 Kč (za použití motorového vozidla zn. Ford Galaxy, r. z. X, při ujetí 30 km na trase Orlová-Lutyně –Ostrava a zpět, při spotřebě paliva 6,8 l motorové nafty, ceně paliva dle vyhlášky č. 475/2024 Sb. 34,70 Kč/l a paušální náhradě 5,80 Kč/km). Advokát není plátcem DPH.
24. Krajský soud dospěl k závěru, že advokátovi nenáleží požadovaná odměna za úkon další porada s klientem přesahující jednu hodinu dne 29. 4. 2025 k vysvětlení procesních důsledků rozhodnutí krajského soudu, včetně možností dalšího postupu ze strany žalobce a žalovaného, protože náklady na tento úkon nepovažuje za účelově vynaložené. Stejně tak krajský soud dospěl k závěru, že advokátovi nenáleží 4x náhrada za promeškaný čas za cestu ze sídla advokáta v Orlové do Bohumína a zpět a náhrada cestovních výdajů na tuto cestu na další porady s klientem přesahující jednu hodinu. Sídlo advokáta se nachází v Orlové-Lutyni a krajský soud nepovažuje náklady na cestovné a promeškaný čas mimo sídlo advokáta za účelově vynaložené.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.04.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně